

РЕШЕНИЕ

№ 26433

гр. София, 30.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 19.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Жана Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на
прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **4590** по описа за **2026**
година докладвано от съдия Жана Петрова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс
(АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания
(ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с вх. № 74940/10.03.2026г. от Председателя на Сметната палата
на Република България / правоприемник на осн. §36 от Преходните и заключителни разпоредби
на Закона за изменение за Сметната палата и на осн. §33 от ПРЗИДЗСП, съгл. който
неприключилите производства по налагане на административни наказания във връзка с
отменения Закон за противодействие на корупцията се довършват по реда на ЗСП, като
процесуалното представителство по висящи спорове на Комисията за противодействие на
корупцията се осъществява от председателя на Сметната палата/. С депозираната касационна
жалба се обжалва Решение №519 от 13.02.2026 г., постановено по НАХД №8007 по описа на СРС
за 2024г. , НО, 102-ри състав, с което е отменено Наказателно постановление № К.-НП-65 от
08.05.2024г., издадено от заместващ председателя на Комисията за противодействие на
корупцията (К.), с което на осн. чл.24, ал.1, чл.53 и чл.27 от Закона за административните
нарушения и наказания (ЗАНН) и чл.120, ал.1 от Закон за противодействие на корупцията (З.), на
М. А. Б. с ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес : [населено място], [улица] е наложено
административно наказание „глоба” в размер на 1 600 (хиляда и шестстотин) лева за извършено
нарушение на чл.52, ал.1, т.1 вр. чл.49, ал.1, т.2 вр. чл.115, ал.1 от З..

От ответника е постъпил отговор на касационната жалба.

По делото е постъпила и частна жалба с вх. № 100788/30.03.2026г. от М. А. Б. с ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес : [населено място], [улица], чрез процесуален представител адв. К. Р. Д. – САК срещу Разпореждане от 12.03.2026г. по НАХД № 8007 по описа на СРС за 2024г. , НО, 102-ми състав, с което съдът е приел, че не следва да се произнася по молба с вх. № 67319/04.03.2026г. подадена на осн. чл. 248, ал.1 от ГПК вр. с АПК за изменение на Решение №519 от 13.02.2026 г., постановено по НАХД №8007 по описа на СРС за 2024г. , НО, 102-ми състав в частта на разноските.

От насрещната страна е постъпило становище по частната жалба с вх. № 125671/21.04.2026г.

В касационната жалба се излагат доводи за неправилност на постановения съдебен акт, поради нарушение на материалния закон - касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, вр. чл. 63в от ЗАНН. Според касатора след приемането на З., който е в сила от 06.10.2023г. е разширен кръга от лицата, заемащи публични длъжности и в чл.6, ал.1, т.50 от него са включени членовете на управителни органи на икономически обособените лице и структурни единици по чл.13 и чл.14 от Закона за публичните финанси(ЗПФ), както и управителите и членовете на органите на управление или контрол на общински или държавни предприятия и ръководителите на техните териториални подразделения, както и на други юридически лица структури, които са бюджетни организации по смисъла на пар. 1, т.5 от ДР на ЗПФ. Наведени са твърдения, че ответника М. А. Б. именно от момента на влизане в сила на З. е попаднал в обхвата на разпоредбите на З. (отм.) и е станал задължено лице по смисъла на чл.6, ал.1, т.50 от З. (отм.). Поради обстоятелството, че ответника по време на отменените разпоредби на ЗПКОНПИ не е заемал висша публична длъжност по смисъла на чл.6, ал.1 от ЗПКОНПИ се твърди, че по отношение на заеманата от него длъжност са били приложими разпоредбите от глава пета на ЗПКОНПИ , по силата на които е дължал подаването на декларация по пар.2 , ал.1, т.3 от ДР на ЗПКОНПИ пред органа по назначаването си, което на го превръща в лице, заемащо публична личност и не го освобождава от задължението да подаде встъпителна декларация. С подробни аргументи в тази насока от съда се иска отмяна на атакуваното Решение като неправилно поради нарушение на материалния закон.

В проведеното съдебно заседание по делото касаторът се представлява от юрк. М. който поддържа касационната жалбата на наведените с нея основания. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение и да постанови друго, с което да потвърди наказателното постановление. Претендира разноски в справедлив размер и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар от страна на ответника.

Ответникът по касационната жалба, в представен писмен отговор от адв. Д. – САК. Счита оспореното решение за правилно и законсъобразно, постановено в съответствие с материалния закон. Акцентира върху факта, че М. А. Б. като е заемал длъжността Директор на ОП О. – [населено място] от 17.10.2016г. не е попадал в хипотезата на новозадължено лице по смисъла на З..

Представителят на Софийска градска прокуратура прокурор Р. излага становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд София - град, XV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното: По касационна жалба с вх. № 74940/10.03.2026г. от Председателя на Сметната плата на Република България.

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал. 1 АПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК Съдът е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението, но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства районният съд е установил от фактическата страна следното:

На 17.10.2016г. М. А. Б. бил назначен на длъжност „директор” на Общинско предприятие „Управление на общински имоти” – [населено място] с договор № Д-00-663 за управление и контрол. С Анекс от 17.10.2019г. и Анекс от 17.10.2022г. действието на договора било продължено и ответника е продължил да заема въпросната длъжност. Към момента на влизането в сила на Закона за противодействие на корупцията (отм) а именно 06.10.2023г. М. Б. е заемал длъжността „директор” на Общинско предприятие „Управление на общински имоти” – [населено място]. С писмо изх. № 27-00-47/30.10.2023г. [община] уведомила Комисията за противодействие на корупцията (К.) списък на лицата, заемащи публична длъжност съгл. чл.6, ал.1, т.50 от З. към 06.10.2023г., както и списък на лицата, заемащи публична длъжност съгл. чл.6, ал.1, т.51 от З., като в първия списък фигурирал ответника. На 13.12.2023г. М. Б. получил предизвестие № 1/07.12.2023г. за предстоящо прекратяване на договора за управление и контрол – в срок от 20 дни от получаване на предизвестието, като със заповед РД-00-5/02.01.2024г. на Кмета на [община], считано от 03.01.2024г., бил прекратен сключеният договор № Д-00-663/17.10.2016г. за управление и контрол с който на М. А. Б. е било възложено управлението на Общинско предприятие (ОП „Управление на общински имоти” – [населено място], като било разпоредено и изплащането на дължимо обезщетение за неизползван платен годишен отпуск. Заповедта била съобщена на М. А. Б. на 03.01.2024г. Със Заповед № К.-РД-06-38/18.01.2024г. и. ф. „председател” на КПКОНПИ определил длъжностните лица от Дирекция „Публичен регистър”, които имат право да съставят Актове за установяване на административно нарушение (АУАН), като сред тях бил и Д. В. М. (заемащ длъжност „главен инспектор” в Отдел „Административно-наказателна дейност и контрол”). При извършена проверка на 12.01.2024г. свидетелят Д. В. М. (на длъжност „главен инспектор” в Дирекция „Публичен регистър” на К.) извършил проверка на получените и вписаните в регистрационните дневници декларации за имущество и интереси на задължените по З. да подават декларации за имущество и интереси лица. При извършената проверка било констатирано, че М. Б. не бил подал в законоустановения срок (до 06.11.2023г.) встъпителна декларация.

С писмо с изх. № К.-519/15.01.2024г. М. Б. бил поканен да се яви на 23.01.2024г., в 13:00 ч., в сградата на К. в столицата (пл. „Света Неделя” № 6) за съставяне и връчване на АУАН), като поканата била получена от него на 18.01.2024г.

На 23.01.2024г., в присъствието на М. Б. и на двама свидетели Д. В. М. съставил АУАН № К.-АУАН-ПР-58/23.01.2024г., в който били описани обстоятелствата по извършената проверка и установеното процесно нарушение – неговото фактическо описание и обстоятелства по извършването му, както и правната му квалификация. Със съставения АУАН било прието, че М. А. Б. като задължено лице по чл.6, ал.1, т.50 от З. – директор на общинско предприятие, следвало да подаде в срок до един месец от влизане в сила на новия З. (до 06.11.2023г.) встъпителна декларация за имущество и интереси по чл.52, ал.1, т.1 вр. чл.49, ал.1, т.2 от З., но тъй като не е подал такава и на 07.11.2023г., в столицата, е извършил административно нарушение по чл.52, ал.1, т.1 вр. чл.49, ал.1, т.2 от З.. Съставеният АУАН бил подписан от актосъставителя и

свидетелите по съставянето му, като бил връчен лично на М. А. Б., който посочил в обяснения, че не бил уведомен от органа по назначаване за възникналото му задължение и не заема публична длъжност към датата на съставяне на АУАН.

В срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН М. А. Б. подал писмени възражения вх. № К.-519-1/05.02.2024г. срещу съставения му АУАН № К.-АУАН-ПР-58/23.01.2024г., в които се сочело, че няма уведомяване на жалбоподателя от страна на Комисията за отнемане на незаконно придобито имущество (КОНПИ) по чл.55 от З. за задължението за подаване на декларация, нито от органа по назначаването, нито от К., а в периода 03.11. – 17.11.2023г. бил в законоустановен отпуск при раждане на дете, а от 03.01.2024г. не заемал длъжността „директор” на общинското предприятие, и в тази връзка следвало да се приложи чл.28 от ЗАНН (вж. л.21-22 от съд. д.).

Въз основа на съставения АУАН № К.-АУАН-ПР-58/23.01.2024г., на 08.05.2024г., и след преценка на релевираните възражения и отхвърлянето им, А. Т. С. – и. ф. на председател на К. издал обжалваното пред въззивния съд наказателно постановление № К.- НП-65/08.05.2024г., с което е прието, че като задължено лице по чл.6, ал.1, т.50 от З. – „директор” на Общинско предприятие „Управление на общински имоти” – [населено място], същия следвало да подаде в срок до един месец от влизане в сила на новия З. (до 06.11.2023г.) встъпителна декларация за имущество и интереси по чл.52, ал.1, т.1 вр. чл.49, ал.1, т.2 от З., но не е подал такава и на 07.11.2023г., в столицата, с което е извършил административно нарушение по чл.52, ал.1, т.1 вр. чл.49, ал.1, т.2 от З., поради което и на осн. чл.24, ал.1, чл.53 вр. чл.27 от ЗАНН и чл.115, ал.1 и чл.120, ал.1 от З. л.115, ал.1 от З. на М. А. Б. било наложено административно наказание „глоба” в размер на 1 600 (хиляда и шестстотин) лева за извършеното нарушение.

Издаденото НП е връчено на жалбоподателя на 17.05.2024г.

На 30.05.2024г. М. А. Б. оспорил с жалба вх. № К.-519-3/30.05.2024г. издаденото НП и било образувано НАХД №8007 по описа на СРС за 2024г., НО, 102-ри състав.

В последствие, на 15.07.2024г. М. Б. подал встъпителна декларация вх. № В-20550 за имущество и интереси по чл.49, ал.1, т.2 от З. като на същата дата подал и годишна декларация вх. № Г-14043/15.07.2024г. за имущество и интереси.

М. Б. е подал и финална декларация вх. № Ф-771/30.01.2024г. за имущество и интереси.

Съобразявайки така описаната и възприета фактическа обстановка, СРС е постановил оспореното Решение №519 от 13.02.2026 г., постановено по НАХД №8007 по описа на СРС за 2024г., с което е отменил издаденото от и. ф. на председател на К. наказателно постановление. За да постанови този резултат, Съдът на първо място е приел, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, като АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност, видно от приобщените по делото писмени доказателства, относими към назначаването и оправомощаването на актосъставителя и наказващия орган. На следващо място, съдът служебно констатирал, че са спазени императивните процесуални правила при издаването на АУАН и НП –съгласно разпоредбите на чл. 36-46 от ЗАНН (за АУАН) и чл.47-58 от ЗАНН (за НП) и относно тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Приел, че е налице пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП, като с изискуемата се от закона конкретика административните органи са очертали времето, мястото, механизма на твърдяното нарушение и обстоятелствата, при които същото е намерило проявление в обективната действителност, а това мотивирало извод, че правото на защита на жалбоподателя е гарантирано в пълна степен. АУАН и НП приел за съставени без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната на атакуваното наказателно

постановление на формално основание.

За да отмени атакувания акт по чл. 58д, т. 1 ЗАНН, въззивният съд е формирал извод за отсъствие на признаците на административното нарушение от обективна и субективна страна. Въз основа на събраните доказателства е преценил, че с влизането в сила на З. за заемащото публична длъжност лице не е възникнало задължение за подаване на встъпителна декларация по чл. 52, ал. 1, т. 1 З., тъй като декларирането пред Комисията е дължимо в едномесечен срок от заемането на съответната публична длъжност, а не от влизането в сила на закона по отношение на лицата, заели такава длъжност в предходен момент. Пзовавайки се на приложимост на разпоредбата на § 4 от ПЗР на З. към спорното правоотношение, СРС е мотивирал заключение за материална незаконосъобразност на обжалваното наказателно постановление.

Решението е правилно.

Съдебният акт не е засегнат от отменителното основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК.

Спорът по делото не е по фактите, а по правната им оценка. Разрешаването му се свежда до отговора на въпроса дали санкционираното лице, заемащо публична длъжност, има качеството на субект на вмененото му задължение.

Съответно на доказателствата и на материалния закон е заключението на съда за неправомерно ангажиране на административно-наказателната отговорност на М. А. Б.

Разпоредбата на чл. 52, ал. 1, т. 1 З., влязла в сила на 06.10.2023 г., предвижда задължение за подаване на декларация за имущество и интереси от лицата, заемащи публични длъжности в едномесечен срок от заемане на съответната длъжност. Нормата е материално-правна и има действие занапред. В приложното ѝ поле попадат правоотношенията, възникнали след влизане в сила на закона. Съобразявайки характера на разпоредбата, създаваща задължение за определена категория лица и определяща императивен срок за изпълнението му, съответно за чието неспазване е предвидена административно-наказателна отговорност, разширителното ѝ тълкуване е недопустимо. В противовес на тезата на касатора изпълнението на задължението в буквалния му прочит е обективно невъзможно за лицата, заели съответната публична длъжност преди влизането в сила на новия закон. Позицията на административно-наказващия орган е лишена от житейска и правна логика доколкото изначално не би могло да се изисква изпълнение на бъдещо задължение към минал момент. Правилни са съжденията на въззивния съд, че датата на влизане в сила на закона не бележи началния момент на срока за встъпително деклариране по отношение на тези лица. По аргумент от правилото на § 4 от ПЗР на З., уреждащо заварените положения, задължените лица, подали встъпителни декларации по реда на отменените разпоредби на Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (ЗПКОНПИ), не подават нови встъпителни декларации след влизането в сила на този закон. Те подават декларации при условията и по реда на този закон в сроковете по чл. 52. Следователно, от обхвата на задължението по чл. 52, ал. 1, т. 1 З. изрично са изключени лицата, вече заемащи публична длъжност при действието на новия закон, каквато хипотеза е налице в случая.

По делото не е спорна принадлежността на заеманата от М. А. Б. длъжност към очертания в чл. 6, ал. 1 З. кръг на задължените по смисъла на закона субекти, както и факта на назначаването му на 17.10.2016г. на длъжност „директор” на Общинско предприятие „Управление на общински имоти” – [населено място] с договор № Д-00-663 за урвление и контрол, преди влизането в сила на З.. Безспорно е установено от административно наказващият орган, че по отношение на М. А. Б. не се установени предходно извършени административни нарушения, поради което правилен е изводът на въззивния съд. При тези фактически установявания е верен изводът на въззивната инстанция, основан на нормата на § 4 от ПЗР на З., че с приемането на новия закон за М. А. Б. не е възникнало ново задължение за първоначално деклариране на имущество и интереси пред К.

тъй като същия не е имал качеството на новозадължено лице. Мотивите на СРС относно неправилното приложение на материалния закон от административнонаказващия орган се споделят от касационната инстанция, препратката към тях е допустима съобразно чл. 221, ал. 2, изр. 2 АПК, а повторното им казуистично обсъждане е ненужно.

Изложеното мотивира заключение за незаконосъобразност на оспореното наказателно постановление. Достигайки до същия извод, въззивният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.1 ЗАНН съдът следва да осъди касационния жалбоподател да заплати на ответника по касацията направените в хода на настоящото производство разноски за осъществено процесуално представителство от адв. К. Р. Д.. Претендираните разноски са в размер на 230 евро, като представляват заплатен адвокатски хонорар по договор за правна защита и съдействие от 08.06.2026 г. (л.54 по делото). Направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение в съдебно заседание от страна на касатора е бланкетно, не се посочват никакви конкретни доводи, които да налагат редуциране размера на уговореното възнаграждение. Разпоредбата на чл. 63д, ал.2 ЗАНН не предвижда служебно правомощие на съда да намали размера на адвокатското възнаграждение, като следва да преценява ненаведени от насрещната страна основания, а доколкото такива липсват то същото следва да бъде оставено без уважение.

По частната жалба с вх. № 100788/30.03.2026г. от М. А. Б. срещу Разпореждане от 12.03.2026г. с което съдът е приел, че не следва да се произнася по молба с вх. № 67319/04.03.2026г. подадена на осн. чл. 248, ал.1 от ГПК вр. с АПК за изменение на Решение №519 от 13.02.2026 г., постановено по НАХД №8007 по описа на СРС за 2024г. , НО, 102-ми състав, в частта на разноските.

Настоящият съдебен състав счита , че частната жалба е подадена в срок, от надлежна страна и е допустима. Разгледана по същество същата е основателна.

Производството по чл. 248 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК и във връзка с чл. 63д ЗАНН е самостоятелно. Предмет на искането отправено с молба с вх. № 67319/04.03.2026г. от М. А. Б. е изменение на съдебния акт в частта за присъдени разноски. В това производство решаващия съд, постановил съдебния акт е компетентен и задължен при спазване на процедурата по чл. 248 ал.2 от ГПК, съгл. чл. 248 ал.3 от ГПК да се произнесе с акт, който подлежи на обжалване по реда, по който се обжалва решението.

С Разпореждане от 12.03.2026г. районния съд е приел, че не следва да се произнася по молба с вх. № 67319/04.03.2026г. подадена на осн. чл. 248, ал.1 от ГПК вр. с АПК за изменение на Решение №519 от 13.02.2026 г., постановено по НАХД. Като с резолюция/ разпореждане е посочил, че съдът се е произнесъл по разноските с мотиви и няма необходимост от ново произнасяне по чл. 248 от ГПК. Настоящият съдебен състав счита, че в случая районният съд не се е произнесъл по искането, което е било допустимо като подадено в срока по чл. 248, ал.1 от ГПК, от надлежна страна участник в съдебното производство, въпреки че е дължал произнасяне с определение след размяна на преписи съгл. чл. 248 ал.2 от ГПК. Разпореждане от 12.03.2026г. на СРС няма характера на постановено определение от първоинстанционния съд във връзка с отправената молба за изменение на решението в частта за разноските.

С тези мотиви Разпореждане от 12.03.2026г. по НАХД № 8007 по описа на СРС за 2024г. , НО, 102-ми състав следва да бъде отменено, като делото следва да бъде върнато на същия състав на Софийския районен съд, за изпълнение на процедурата по чл.248, ал.2 и 3 от ГПК и произнасяне с нарочен акт по Молба с вх. № 67319/04.03.2026г. на процесуалния представител на М. А. Б. по реда на чл. 248 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК и във връзка с чл. 63д ЗАНН

относими в случая.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 от АПК, Административен съд София-град, XV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №519 от 13.02.2026 г. постановено по НАХД №8007 по описа на Софийски районен съд за 2024г. , НО, 102-ри състав.

ОСЪЖДА СМЕТНАТА ПАЛАТА на Република България да заплати на М. А. Б. с ЕГН [ЕГН] и адрес: [населено място], [улица] сума в размер на 230 евро (двеста и тридесет евро) разноси за адвокатско възнаграждение в касационното производство.

ОТМЕНЯ Разпореждане от 12.03.2026г. по НАХД № 8007 по описа на СРС за 2024г. , НО, 102-ми състав и

ВРЪЩА делото на същия съд за произнасяне по същество на искането в молба с вх. № 67319/04.03.2026г. за изменение на решението в частта за разносните.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕ

ДАТЕЛ:

ЧЛЕНО

ВЕ: 1.

2.